

— Վահրամ Տրունի եւ Վահրամ Գնունի՝ Արծրունեաց Աշոտոյ մատնիչներն են իմ կալանաւորներս, եւ ես ուրախ եմ, որ անկողմասեր եւ արդարակորով մարդ մ'էլ աւելցաւ զանոնք դատելու համար:

— Այդպէս շուները դատելն ի՞նչ է: Վանքին պարսպէն կախել տուր երթա:

— Նախ յանցաւոր լինիլն պէտք է քննուի եւ վճռուի, վերջը կախելու տեղը գիտեմ ես: Զիմա թողունք այս խնդիրը: Չրուցէ թէ Յունաց երկիր կանցնիս ինչ ընելու համար:

— Ազգին այս վիճակին մէջ տեսնելով ես, թէ հայութիւնը կ'ոչնչանայ, երկիրը կը քանդուի, սպատեցի, որ Աշոտ Բագրատունի շարժումնք մը ընէ, եւ ես էլ ձեռքես եկածը ընելու աշխատիմ, բայց իմանալով թէ Նա եւ իւր հայրը Բուդայի հետ եթէ գործակից եւ արբանեակ էլ չեն, տեսակ մը հանելուկ են ինձ համար անբացատրելի, որոշեցի, որ յունաց երթամ եւ տեսնեմ թէ կարելի է օգնութիւն մը, յոյս մը ճարել այս խեղճ ազգին համար. ահա իմ նպատակս, իսկ եթէ այն էլ չի յաջողի՝ այն ժամանակ կը մտածեմ թէ ի՞նչ պէտք է ընեմ: Դու որ խելովք մարդ ես, զրուցէ՛, գիտե՛ս բան մը, որ դարման լինի այս վիճակին:

— Եթէ գիտնայի՝ կը հաւատա՞ս թէ լեռներ, ձորեր, գաւառներ կ'անցնէի երեք դաւաճան պատժելու համար:

— Լաւ՛, ուրեմն ուտենք եւ քնենք, վաղն առաւօտ ճամփայ ելնեքու համար:

Եւ այնպէս էլ ըրին. վանահայրը, որ հանդարտ ծերուկ մ'էր, ամենայն սիրովի երթաք բարով, աստուած հետերնիդ լինի, ըսաւ: Ինչպէս անարգել գնացին՝ իրենց նպատակին հասան, նոյնպէս անարգել դարձան եւ մտան մեզ ծանօթ քաղաքը: Բացի երկու կալանաւորներէ, որ շփոթած իրենց գլուխն եկածին վրայ, չէին գիտեր թէ ի՞նչ էր եւ ո՛ւր պիտի յանգեր այս վիճակը, ոչ ոք դժգոհ չէր: